

Katalogen publiceras i anslutning till utställningen *Revolutioner* av Tobias Sjöberg på Färgfabriken Norr, Oktober 2010.

PROJEKTLEDARE Karin Englund & Fia Palmgren

PROJEKTLEDARE JÄMTLANDS LÄNS LANDSTING Marie Andersson

UTSTÄLLNINGSTEKNIKER MiQ Bohlin

SKRIBENT KATALOGTEXT Lukas Sålby

ÖVERSÄTTNING Ana-Maria Hadji-Culea

AKTÖRER Raymond Ansbro, David Friberg, Emma Friberg,
Daniel Hållquist, Tomas Nimreus, Marie Norman och Yra

PRODUKTIONSASSISTANS Jonas Isfält, Sofia Törnblom

LJUDESIGN Sebastian Sjöberg

LJUSASSISTANS Kjell Eriksson

POSTPRODUKTION Timo Menke, Cinepost

TRYCK F4 Print Stockholm

COPYRIGHT Tobias Sjöberg, skribenterna och Färgfabriken, 2010.

KONSTNÄREN TACKAR!

Slakthusateljéerna, Wexter, Jan-Erik SVT rekvisita/specialeffekter,
Karin Lindh, Kalle, Fredrik Timour, Kajsa Pontén, Jared Davis

En investering för framtiden

Revolutioner
TOBIAS SJÖBERG

FARGFABRIKENNORR

Revolutioner

Tobias Sjöberg visar *Revolutioner*: ett filmverk, en iscensatt illustrerad verklighet, en värld skapad av specialeffekter. Aktörerna i filmen tycks befinna sig mitt uppe i ett lyxproblem - står de kvar eller sitter de still för länge kanske de uppfattas som melodramatiska, problematiska eller samhällsomstörtande.

Tobias Sjöberg är född 1979 och är verksam i Stockholm. Han är examinerad vid Goldsmiths, London, och har deltagit i flera internationella och nationella utställningssammanhang. Tobias Sjöbergs arbete utgår ofta ifrån och behandlar olika typer av sociala överenskommelser som skapar och omskapar specifika sammanhang. Det kan handla om upprätthållandet eller upplösningen av en struktur, en idé eller en identitet. Han utforskar ofta vad som händer i de situationer där dessa överenskommelser förskjuts och vilka emotionella konsekvenser det innebär socialt. Det handlar om situationer som förfaller in i något annat. Där känslorna tar över, där överkänsligheten navigerar, där sentimentalitet uppgraderas och där lagbundenheten blir laglöshet.

Revolutioner

Tobias Sjöberg ger oss Revolutioner. Ett verk under påverkan.

Av Lukas Sålby

*Upprorsmakarna är utslagna på en gräsmatta och solar sig i skenet av en upplyst tid.
En värld har byggts. Ett system har konstruerats. En överenskommelse har ingåtts. Var är vi?
Hemma hos mig. Hemma hos dig. Mitt i vardagen på en röd filt.*

Revolutioner växlar mellan värld och idé. Här har vi en scenografi till en värld. Och scenografin befolkas av människor, för det är väl människor? De andas, de svettas och de framträder. De är aktörer och de är blottade. De har klätt av sig. Men vad visar de? En idé, eller bara lite hud? Aktörerna har ingått en överenskommelse. De sitter tillsammans i den totala avkopplingen. Eller fränkopplingen. Bekvämligheten är ett ovillkorligt tillval. Gratis drinkar vid poolen och glass till revolutionens barn. Allt ingår. Alla ska med, till och med hunden.

Jakten på det fullkomliga blir flykten från det ofullständiga. Vad det nu är? Aktörerna viftar bort det. De är organiska element i en till synes fullkomlig värld – omgivna av moderna artefakter, hjälpmedel som på olika sätt reproducerar något naturligt och framkallar mänskliga reaktioner. Detta går inte att hejda. Vad ska de göra med svetten som aldrig slutar rinna, pannorna som läggs i veck eller skreven som kliar så fort de uppenbarar sig? Kanske ville de bara bygga på solbrännan men byggde något annat. Ett motstånd? Till slut protesterar fysiken. Det kan vi inte göra något åt. Veck, valkar och pigmentfläckar halkar runt över kropparna och i ansikten som plötsligt tappas.

Det sociala kontraktet havererar. Detta är inte vad vi kommit överens om! Men för sent. Överenskommelsen faller när kroppen förfaller. I Revolutioner kommer förfallet emot oss i form av en oundviklig kraft, en rörelse nedåt/framåt.

Akta dig för att snubbla över ett utsträckt ben, halka på en fryspåse eller ramla i kisset (dvs. hamna i skiten)! Lägg av! Eller, ännu hellre, lägg dig ner. Aktörerna lägger sig ner, som andra lägger ner vapen. Det revolutionära elementet i Revolutioner är förfallet. Det skapar oro. Aktörerna harmoniserar inte med sin omgivning. Motrörelsen sker passivt. Först där ser vi en förändringens vind! Men den kommer kanske bara från en fläkt.

Tobias Sjöberg demonstrerar en urartad idealbild. Han blottar en diskrepans mellan den proklamerade bilden av en värld och upplevelsen av samma värld. Och där vaknar revolutionärerna till liv. De blir obekväma. De protesterar, komplicerar, problematiserar och är allmänt svåra i all sin enkelhet. Tobias Sjöberg placerar ”det obekväma” i bekvämlighetens centrum och sträcker fram det till oss som en present eller en provokation. Välj själv. Förpackningen är lika glättigt oavsett innehåll. Övriga likheter är obehagliga.

Slagordet slår tillbaka, slår oss till marken. Det abstrakta störtas ner till en materiell nivå. På gräset ligger revolutionens barn och tuggar tuggummi, blåser bubblor med dubbla budskap. För att något nytt ska återuppstå måste kanske något annat degraderas, tas ner på jorden. Det måste kanske smutas ner och tråkas ut till sin yttersta gräns. Och slutligen dö av leda. I detta ligger en inneboende paradox – rädslan för förgängligheten och längtan efter föränderligheten.

Länge leve revolutionen! Men först måste den kanske dö (litegrann)?

Konversation

KARIN ENGLUND & TOBIAS SJÖBERG

Karin Englund: *Har du alltid velat bli konstnär?*

Tobias Sjöberg: Ja, skulle jag vilja säga, men samtidigt kommer jag att tänka på hur jag som barn faktiskt hatade att bli kallad "konstnärlig", det kändes på något sätt fruktansvärt vad jag minns, utsatt, som om det skulle finnas något i en som kunde behaga andra (eller misshaga för den sakens skull) ... Och det där kommer jag ihåg nästan som någon slags "pedofilgrej" - hur vuxna ville förverkliga sig själva genom en, genom det man kunde göra, förföra. Det kanske inte låter riktigt klokt, men jag överdriver bara lite. Jag vet inte, det bara slog mig nu när jag får frågan. Jag kan inte säga hur mycket det har med mig att göra i dag, för nu erkänner jag mig helt och fullt som konstnär - kan och vill inte vara något annat i hela världen, då tar jag hellre livet av mig.

K.E: *Varifrån hämtar du inspiration till ditt konstskapande?*

T.S: Åh, livet är väldigt mycket hjärta och smärta för mig, stora känslor, dramatik och ångestladdat - hela tiden på riktigt nästan som en nära döden-upplevelse. Nä, men inspirationen kommer väl till mig som något slags meningsdrabbande, men inte som ett plåster på såren eller så, mer som en berusning, typ - "åh nej", "ja, herre gud", "är det sant" ... Jag tänker att det egentligen inte finns någon slags valmöjlighet i det som plötsligen får mig att inspireras, i det läget är jag inte kritiker utan bara bejakare. Ofta kan det just vara skitfula saker, ytliga eller helt vedervärdiga fenomen eller företeelser i världen som plötsligen känns oerhört relevanta för mig, och som jag kommer att vilja skapa ett nära förhållande till.

K.E: *Men om det dröjer innan du drabbas av mening,*

har du metoder för att komma vidare med dina idéer?

T.S: Utan mening inga recept, jag tror inspirationen väljer själv om den skall kunna kallas vid dess rätta namn. Annars vet jag inte...

K.E: *Du arbetar ofta med vad som verkar vara dokumentationer av situationer, sociala sammanhang och mänskliga samspel, men om man tittar närmare förstår man att situationerna och miljöerna är iscensatta och att människorna som skildras spelar olika roller. På vilket sätt förhåller du dig till det dokumentära i relation till det fiktiva?*

T.S: Det är klurigt det där med det fiktiva och det dokumentära ... Jag tänker ju inte riktigt så, det jag vet är att mina arbeten inte är dokumentationer - nej det kan de inte vara, snarare illustrationer eller rent av manipulationer.

K.E: *Varifrån får du uppslag till de scener du regisserar?*

T.S: Här är jag en romantiker - även om det jag attraheras av ofta ligger i vad som kan tyckas vara samhällets mest andefattiga sammanhang, i saker och ting som kan tas för givna eller som är fullkomligt fejkade. Jag finner en enorm laddning i ytliga ting, lyxproblem och vardagsdraman av alla sorter.

K.E: *Hur kommer det sig att du väljer att arbeta likt en regissör och låta andra "agera" dina verk? Du blir beroende av ett team och varje projekt blir på så sätt komplext. Vad är det i den situationen som gör att du återkommer till den?*

T.S: Vem vet, jag vet inte... Jag tror inte det är så att det egentligen finns något "jag" utan bara ett "vi", en samtid, den vi skapar tillsammans när det handlar om konst. Mina verk handlar om vår samtid, är sprungna ur vår samtid. Jag tror det är sammanhanget som skapar dig, mig, oss genom det vi har gemensamt. På samma sätt tänker jag med aktörerna i mitt arbete.

K.E: *Är du någon gång själv med som aktör eller fotoobjekt i dina verk?*

T.S: Inte i bild, men naturligtvis är jag en del i det som påverkas, skapas och uppmärksammas. Det kanske kan ses lite som idén om drömmens aktivitet, där alla dina framkallade karaktärer och deras samspel sinsemellan egentligen är idén om dig själv genom andra, och din idé om andra genom dig - som att se sig själv utifrån och inifrån på samma gång ...

K.E: *Menar du att betraktaren är lika mycket närvarande i verket som du själv, just i stunden då verket upplevs?*

T.S: Ja, så skulle det kunna vara.

K.E: *Eftersom du intresserar dig för sociala överenskommelser, samspel och konstruerade situationer, betyder det att själva produktionsapparaten inför ett verk (med arbetsledning, regi, fotografering/filmning etc.) också är en konstnärlig undersökning och del av verket – lite som en metasituation av den scen de medverkande är satta att gestalta?*

T.S: Åh eller nej, så tänker jag nog inte nuförtiden, eller så är den en ofrånkomlig del i skapandet. Det är ju trots allt situationer och relationer som jag arbetar med, väljer

att arbeta med, något som går utanför gränserna, gränslöshet helt enkelt.

K.E: *Du verkar vara intresserad av stereotyper, generellt.*

T.S: Ja, jag tänker ju och tror att alla våras liv är en evig parad - ett rollspel mitt i ett produktsamhälle - "bli den du egentligen är" ... den personen skulle jag så himla gärna vilja träffa!

K.E: *Vad vill du förmedla till betraktaren med verket Revolutioner? Är det en känsla eller en berättelse eller något annat?*

T.S: Det kanske är en fullständig provokation, men inte med någon nyttoaspekt, så tänker jag inte. Vad jag vill förmedla kan bara vara jag själv i verket, dramat inför dina ögon för att uttrycka mig hett. *Revolutioner* är för mig en idealiserad reklamfilm eller varför inte en slags porrfilm, utspelad i en fristad, en semesterort mitt i ett lyxproblem (all-inclusive). Här finns allt du behöver och ingenting annat att utföra än dina behov, allt är här för dig, precis här, närproducerat nära dig, kanske rent av i dig, av dig, mitt i ditt samtycke - denna värld är väl för bra för att vara sann, eller?

T.S.: Yes, I see our lives as an eternal parade; a role play in the midst of a product-based society "become who you really are"... I would very much like to meet that person!

K.E.: *What is it you would like to convey to the spectator in the piece *Revolutions*? Is it a sentiment or a story or something different?*

T.S.: It might be a provocation, but not a useful one, that is not how I think. What I would like to convey can only be myself as part of the piece, the drama before your eyes, to express myself in a hot way. *Revolutions* to me is an idealised advertisement, or why not some kind of porn, performed in a tree zone, a holiday resort in the midst of a luxury problem (all-inclusive). Here you have all you need and nothing else to concern yourself with other than your needs, everything is there for you, right here, produced close to you, perhaps in you, by you, with your consent; this world is too good to be true, isn't it?

me, us, whatever it is we have in common. I think in the same way about the actors in my work.

K.E.: *Do you ever take part in your work as an actor or a photographic element?*

T.S.: Not visually, but naturally I am a part of what is affected, created and brought to attention. It might seem a bit like the notion of a dream, in which all the invoked characters and their interplay are in fact an idea of yourself through others, and your idea about others through yourself – as if seeing yourself from the outside and the inside at the same time ...

K.E.: *Are you saying that the spectator is as present in the piece as you are, at the time when the piece is made?*

T.S.: Yes, that could be it.

K.E.: *Since you are interested in social agreements, interplay and constructed situations, does it mean that the production apparatus for each piece (such as the working instructions, directing, photography/filming, etc.) also is an artistic examination and a part of the piece – a bit like a meta-situation of the scene that the participants have been chosen to enact?*

T.S.: Oh, no, that is not how I think nowadays, this aspect is entirely inescapable for me in the production. After all, I work with situations and relationships, it is something I choose to do, something that surpasses limits, that is simply unrestricted.

K.E.: *You seem to be interested in stereotypes, in general.*

Conversation KARIN ENGLUND & TOBIAS SJÖBERG

Karin Englund: *Did you always want to become an artist?*

ration makes its own choices, if it is to go by its proper name. Other than that, I don't know...

Tobias Sjöberg: Yes, I would like to say that I did, but at the same time I remember how I hated being called

K.E.: *You often work with what seems to be documen-*

awful feeling about it, of being exposed, as if there might be something within that was able to please others (or

tations of situations, social contexts and human inter-

displease them for that matter)... and I almost remember

that the situations and environments are staged and the

it as something of a "pedophilic matter" – the way in

people depicted are playing different roles. How do you

which adults were trying to realise themselves through

relate yourself to documentary vis-à-vis fictional practices?

you, through what one was able to do, to seduce. It might

T.S.: It is tricky to speak about what is fiction and docu-

know, it came to mind when you asked this question. I

work is not documentation, it cannot: but rather illustra-

would not be anything else in this world. I would much

K.E.: *Where do you find ideas for the scenes that you di-*

rather kill myself.

T.S.: *rect?*

K.E.: *Where do you find inspiration for your artistic pro-*

T.S.: *duction?*

T.S.: Oh, life to me is full of pathos, grand emotions, dra-

T.S.: In this case I am a romantic, even though I am often

ma and anxiety; something like a near-death experience

texts in society: things and objects that might be taken

at all times. I guess inspiration comes to me as an affect

of meaning, not as a compensation, but rather an intox-

ication, like "oh no", "yes, oh god", "can you believe

K.E.: *this? ... I guess what inspires me is not really a matter of*

choice – in this position I am not a critic, but a yes-sayer.

ing others "enact" your work? You become dependent

Often it is the hideous things, superficial or utterly re-

to me, and that I wish to establish a relationship with.

K.E.: *But if it takes time for you to be affected by meaning,*

T.S.: *are there any methods for progressing with your ideas?*

T.S.: Without meaning there are no recipes. I think inspi-

T.S.: Who knows, I don't... I don't think that there is an

"I" when it comes to art, only a "we", a present, the one

we create collectively. My work is about our present, it

emerges from it. I think the context is what creates you,

again?

Tobias Sjöberg places the uncomfortable at the centre of comfort and stretches this out to us as a gift or a provocation. Make your own choice. The packaging is just as glossy regardless of the content. The surprise is just as uncomfortable.

The catchphrase strikes back, pulls us to the ground. The abstract is brought down to a material level. The children of the revolution are lying on the grass chewing gum, blowing ambiguous bubbles. In order for something new to arise, something different might have to be degraded, brought down to earth. It might have to be dirtied and dulled to its very limit. To finally die of boredom. This reveals an inherent paradox: the fear of transience and the longing for change.

Long live the revolution! But first it might have to die (a little)?

Revolutions

Tobias Sjöberg brings us Revolutions. A piece under influence.

By Lukas Salby

The insurgents are lying on a lawn sunbathing in the brightness of an enlightened age. A world has been built. A system was constructed. An agreement has been made. Where are we? At my place. At your place. In the midst of everyday life on a red blanket.

Revolutions switches between the world and ideas, the world as scenography, and this scenography is populated by human beings – is that not what they are? They breathe, sweat and perform. They are actors and they are exposed. They have undressed. But what is it that they are showing? An idea or just a bit of skin? The actors have entered into an agreement. They sit together in total relaxation. Or detach-ment. Comfort is an unconditional supplement. Free drinks by the pool and ice-cream for the children of the revolution. All included. Everybody is in, including the dog.

The pursuit of perfection becomes an escape from imperfection. Whatever that is. The actors brush it off. They are organic elements in a seemingly flawless world – surrounded by modern artefacts, devices that reproduce something natural in different ways and that arouse human reactions. It is unstoppable. What are they to do with the sweat that will not cease to trickle, the frowning foreheads or the crochets that itch as soon as they are exposed? Maybe they just wanted to work on their suntan but worked out something different. A resistance? In the end physics protests. This we are unable to prevent. Cresces, bulges and pigment spots slide across bodies and faces that suddenly drop. The social agreement dis-solves as the body falters.

In Revolutions, disintegration moves towards us as an unstoppable force, a downward/forward move-ment. Watch out not to stumble over an extended leg, slip on a freezer bag or fall into the piss (i.e. get into deep shit!) Cut it out! Or, even better, lay down. The actors lie down, as others drop their weapons. The revolutionary element in Revolutions is the disintegration. It creates turbulence. The actors do not harmonise with their environment. Countermovements occur passively. Only then are we able to see a wind of change! But it might just come from a fan.

Tobias Sjöberg presents a degenerated ideal. He exposes a discrepancy between the proclaimed picture of the world and the experience thereof. There the revolutionaries come alive. They protest, complicate, problematise and are altogether difficult in their simplicity.

Revolutions

Tobias Sjöberg exhibits *Revolutions*: a film piece, a staged illustrated reality, a world made up with special effects. The actors in the film seem to be caught up in the drama of everyday life, in a luxury problem. Their presence could be seen as a disrupting moment in this world; if they remain standing or sitting for too long, they might be perceived as melodramatic, problematic or subversive.

Tobias Sjöberg was born in 1979 and is based in Stockholm. He received his diploma from Goldsmiths, London and has participated in several international and national exhibitions. Tobias Sjöberg's work is often based on and deals with various types of social agreements, that create and replicate specific contexts. It could be the maintenance or dissolution of a structure, an idea or an identity. He often examines what is happening in situations when these agreements are transposed and what emotional consequences might be entailed from a social perspective. It is about situations that give the impression of being something different. Where emotions take over, where hypersensitivity navigates, where sentimentality is upgraded and legal compliance turns into lawlessness.

FARGFÄRRIKENNORR

Revolutions
TOBIAS SJÖBERG

The catalogue is published in conjunction with the exhibition *Revolutions* by Tobias Sjöberg, Färgfabriken Norr, October 2010.

PROJECT MANAGERS Karin Englund & Fia Palmgren

PROJECT MANAGER JÄMTLANDS COUNTY COUNCIL Marie Andersson

EXHIBITION TECHNICIAN MiQ Bohlin

CATALOGUE TEXT Lukas Säby

TRANSLATION Ana-Maria Hadji-Culea

ACTORS Raymond Ansbro, David Friberg, Emma Friberg, Daniel Hällquist, Tomas Nimreus, Marie Norman and Yra

PRODUCTION ASSISTANTS Jonas Isfält, Sofia Törnblom

SOUND ENGINEER Sebastian Sjöberg

LIGHT ASSISTANT Kjell Eriksson

POST-PRODUCTION Timo Menke, Cinépost

PRINTING F4 Print Stockholm

COPYRIGHT Tobias Sjöberg, the writers and Färgfabriken, 2010.

THE ARTIST WANTS TO THANK!

Slakthusateljéerna, Wexter, Jan-Erik SVT rekvisita/specialeffekter, Karin Lindh, Kalle, Fredrik Timour, Kajsa Pontén, Jared Davis

En investering för framtiden

